

There is no translation of this article

Бог обича грешника, но не греха

Миналата неделя Евангелието ни припомни притчата за блудния син, който прахоса бащиното си имане по блудници, а днес, докато продължаваме да вървим по пътя на покаянието, прекрачвайки прага на една от последните постни недели, срещаме и самата блудница.

Намираме я паднала, засрамена и унижена, на колене сред разярената тълпа – гледаща я с ирония, хвърляща ѝ подигравки, готова да я убие с камъни.

Без да осъждаме блудницата, изпълнени с топли чувства на милост и снизхождение, се приближаваме към нея. Погледът ни е дълбок и проникновен и изразява спотаеното очакване очите ни внезапно да се срещнат с нейните, сякаш взирайки се в лицето ѝ, ще разберем какво остава скрито в душата ѝ.

Искаме да разберем тайните ѝ, да разпознаем колко омърсени са мислите ѝ, да установим колко голямо е падението ѝ.

Взирайки се в нейните очи, всъщност ние търсим себе си и се опитваме да направим оценка на самите себе си. В образа, който е събирателен на всичко, което ни отблъсква и ни кара да се гнусим, до известна степен успяваме да успокоим съвестта си и да намерим оправдание за греховете си, смекчавайки по презумпция вината си, за съжаление, без да имаме правото на това.

Сами не сме в състояние и не можем да приемем нито оправданията, нито извиненията си, така както не ни е позволено да отсъждаме изкупления и наказания.

Срещата с блудницата ни поставя в ситуация, в която преживяваме трагедията и срама от един неизбежен сблъсък на ценности, при който етиката и моралът претърпяват гибел или поне на пръв поглед изглежда така, защото точно сред несъвършенствата и противоречията, които съществуват в света, се ражда милосърдната и всеопрощаващата любов на Исус, а заедно с нея и нашето спасение.

Искаме да ни отмине чашата на страданието, не искаме да отпиваме и от тази с грехопадението и молим Бога да ни помага пътят ни да бъде лек, но понякога нещо се обърква.

Шарен свят, казват старите хора. И да, светът е широко понятие, и не е постоянна, а променлива величина, и пътищата му често са неравни и нередко ни отвеждат до възвишенията на успеха и благополучието, а друг път завършват в низините със загуби и провали или в твърдите скали на отчаянието, в които буквално се разбиваме, повалени от мъка, болка и тъга.

Много пъти представата ни за щастие е като за мимолетен миг, в който очакваме гълъбът, кацнал на рамото ни, всеки момент да отлети, знаейки че дори и да успеем да го уловим с ръцете си, няма да можем за дълго да го задържим.

Може и да звучи парадоксално, но срещата с блудницата от днешното Евангелие е ключът към радостта в живота ни, защото ни учи на милост, прошка и снизхождение, които единствени ще ни помогнат да се освободим от отровната жлъч, която таим в себе си, докато тя бавно разяжда не само душата, но и взаимоотношенията ни.

Да вземем този ключ и да отворим вратите на щастието е най-добрият избор, който днес можем да направим, защото не сме в позиция, която да ни позволява да съдим от гледната точка на Божието провидение. Единственият човек, стъпвал без грях на земята, е Богочовекът Христос и Той не се променя, а остава един и същ вчера, днес и утре, за да изтрие сълзите ни и да ни изправи, когато и ние като отчаяни блудници стоим на колене, просейки милост от Него.

Какъв контраст между жестокостта на книжниците и фарисеите и състраданието на Исус!

Първите искаха да изпитат знанията на Всезнаещия и милостта на Всемиловичия и се провалиха. Тръгнаха си поразени: „първо по-старите, та до последните, понеже съвестта ги бореше“.

Какво написа, Господи Исусе, на земята, докато грешници ехидно се опитваха да Те подмамат да обвиниш „грешницата“?

Никой не знае точния отговор на този въпрос, но всички чухме думите Ти на опрощение към нея: „Иди си и повече не греш!“.

Спасението от греха е равно на спасението на живота и блудницата е спасена два пъти – веднъж от смъртта и втори път от проказата, разяждаща душата ѝ.

Още малко остава до края на Великия пост. Какво променихме в себе си и ще продължим ли дните си занапред, пречистени и с повече доброта в сърцата си?

Със сигурност ще ни бъде по-лесно, знаейки, че Бог не обича греха, но продължава да обича грешника, затова нека не се съмняваме в любовта и милостта Му, а още повече да не се осмеляваме да взимаме камък и хвърляйки го, да осъждаме блудницата, която днес срещаме сред тълпата!